

IBPB-1-1/4510-171/15/SG - Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach

Rodzaj dokumentu	interpretacja indywidualna
Sygnatura	IBPB-1-1/4510-171/15/SG
Data	2016.01.08
Autor	Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach
Temat	Podatek dochodowy od osób prawnych --> Przychody
Istota interpretacji	W zakresie obowiązku sporządzania dokumentacji, o której mowa w art. 9a ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych w związku z uczestnictwem w systemie cash pooling.

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Na podstawie art. 14b § 1 i § 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 613 ze zm.) oraz § 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 kwietnia 2015 r. w sprawie upoważnienia do wydawania interpretacji przepisów prawa podatkowego (Dz.U. z 2015 r., poz. 643), Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach, działający w imieniu Ministra Finansów stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku z 5 października 2015 r. (data wpływu do tut. Biura 13 października 2015 r.), uzupełnionym 15 października 2015 r., o wydanie interpretacji przepisów prawa podatkowego, dotyczącej podatku dochodowego od osób prawnych, w zakresie obowiązku sporządzania dokumentacji, o której mowa w art. 9a ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych w związku z uczestnictwem w systemie cash pooling - **jest nieprawidłowe**.

UZASADNIENIE

W dniu 13 października 2015 r. wpłynął do tut. Biura ww. wnioski o wydanie interpretacji przepisów prawa podatkowego w indywidualnej sprawie, w części dotyczącej podatku dochodowego od osób prawnych, m.in. w zakresie obowiązku sporządzania dokumentacji, o której mowa w art. 9a ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych w związku z uczestnictwem w systemie cash pooling. Wniosek został uzupełniony pismem z 15 października 2015 r. (data wpływu do tut. Biura 20 października 2015 r.).

We wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca (dalej również jako „Spółka”), przystąpił do oferowanego przez bank (dalej: „Bank”) systemu zarządzania płynnością finansową, tj. cash pooling. Umowa cash pooling jest formą efektywnego zarządzania środkami finansowymi, stosowaną przez podmioty należące do jednej grupy kapitałowej lub podmioty powiązane ekonomicznie w jakikolwiek inny sposób. Sprowadza się ona do koncentrowania środków pieniężnych z jednostkowych rachunków poszczególnych podmiotów na wspólnym rachunku grupy (rachunek główny) i zarządzaniu zgromadzoną w ten sposób kwotą, przy wykorzystaniu korzyści skali. Pozwala to na kompensowanie przejściowych nadwyżek, wykazywanych przez jedno z podmiotów z przejściowymi niedoborami zaistniałymi u innych podmiotów, a jej celem jest przede wszystkim optymalizacja zarządzania środkami finansowymi, efektywne finansowanie bieżących potrzeb uczestników systemu w zakresie kapitału obrotowego, poprawa płynności

finansowej poszczególnych uczestników oraz optymalizacja wykorzystania dostępnych środków finansowych całej grupy. Dzięki temu, dochodzi do minimalizowania kosztów kredytowania działalności podmiotów z grupy poprzez kredytowanie się przy wykorzystaniu środków własnych grupy.

Usługa cash pooling opiera się na umowie zawartej między Bankiem a Spółką i innymi podmiotami należącymi do grupy kapitałowej Spółki (dalej: „Uczestnicy”). Polega ona na kompleksowej usłudze zarządzania płynnością świadczonej przez Bank na rzecz Uczestników. Wszystkie operacje związane z funkcjonowaniem struktury cash pooling będą zautomatyzowane i nie będą wymagać zaangażowania w te operacje Uczestników.

W ramach ww. umowy (dalej: „Umowa”) Bank prowadzi dla poszczególnych Uczestników indywidualne rachunki transakcyjne, które są wykorzystywane przez ich posiadaczy jako rachunki służące do przeprowadzania rozliczeń i bieżących operacji związanych z prowadzoną przez nich działalnością gospodarczą. Bank dodatkowo prowadzi dla jednego z Uczestników wskazanego jako lidera podmiotów uczestniczących w strukturze (dalej: „Lidera”), także dodatkowe rachunki służące do zarządzania tą strukturą, tj. rachunek główny oraz rachunek rozliczeniowy. Struktura cash pooling opiera się na bilansowaniu sald na prowadzonych przez Bank rachunkach transakcyjnych Uczestników z wykorzystaniem rachunku rozliczeniowego Lidera.

Mechanizm ten polega na przeprowadzeniu przez Bank następujących czynności:

1. ustalenie sald rachunku rozliczeniowego każdego Uczestnika na koniec danego dnia roboczego,
2. ustalenie sumy sald dodatnich rachunków transakcyjnych,
3. ustalenie kwoty stanowiącej sumę sald dodatnich i ujemnych rachunków transakcyjnych,
4. w przypadku, gdy suma sald dodatnich i ujemnych będzie mieć wartość:
 - dodatnią - dokonanie transferu środków pieniężnych stanowiących równowartość tej sumy z rachunku rozliczeniowego Lidera na jego rachunek główny,
 - ujemną - dokonanie transferu środków pieniężnych stanowiących równowartość tej sumy z rachunku głównego Lidera na jego rachunek rozliczeniowy,
5. dokonanie transferu środków finansowych na rachunki Uczestników o saldzie ujemnym lub transferu z rachunków Uczestników wykazując nadwyżki środków, dzięki czemu salda ujemne, jak i dodatnie na rachunkach transakcyjnych będą bilansowane do zera,
6. na początku każdego kolejnego dnia roboczego przeprowadzenie automatycznych transferów zwrotnych środków pieniężnych (tj. operacji odwrotnych do operacji opisanych powyżej).

Podstawą dokonywanych automatycznych transferów środków pieniężnych pomiędzy rachunkami Uczestników (w ramach bilansowania) jest mechanizm prawny zdefiniowany w prawie cywilnym, jako subrogacja, czyli wstąpienie w prawa zaspokojonego wierzyciela poprzez spłacenie cudzego długu (art. 518 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny).

Wraz z wstąpieniem w prawa Banku, poszczególni Uczestnicy nabywają również prawo do odsetek naliczanych od wartości nominalnej nabytych wierzytelności. Odsetki te ustalone są na poziomie rynkowym, korzystniejszym jednak niż poziom odsetek, jaki dany uczestnik uzyskałby na podstawie samodzielnie zawartej dwustronnej umowy z Bankiem, co wynika z istoty cash pooling. Odsetki są naliczane na bazie dziennej, natomiast ich rozliczenie pomiędzy poszczególnymi Uczestnikami dokonywane jest jednorazowo w okresie rozliczeniowym (np. miesięcznym). Jednocześnie, w celu zabezpieczenia spłaty zobowiązań wobec Banku możliwe jest, że w ramach systemu Uczestnicy

dokonywają wzajemnych poręczeń spłaty swoich zobowiązań wobec Banku. Jest to powszechny element w ramach umów cash pooling.

Za czynności wykonywane w ramach usługi zarządzania płynnością finansową Bank pobiera wynagrodzenie. Bank nie jest podmiotem powiązany wobec Uczestników w rozumieniu przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

Ze względu na uproszczenie relacji bank-klienci oraz usprawnienie technicznego funkcjonowania struktury cash pooling, w ramach usługi wyznaczany jest Lider. Podmiot ten wykonuje pewne niezbędne czynności administracyjne oraz reprezentuje wszystkich Uczestników przed bankiem (np. przy podpisaniu umowy). Za pośrednictwem jego rachunków Bank prowadzi rozliczenia struktury cash pooling. Umowa cash pooling nie przewiduje pobierania przez Lidera wynagrodzenia z tytułu pośredniczenia w relacjach pomiędzy wszystkimi uczestnikami a bankiem. Dotyczy to zarówno wynagrodzenia od banku na jego rzecz, jak i od poszczególnych Uczestników.

W związku z powyższym zadano m.in. następujące pytanie:

Czy do uczestnictwa podmiotów powiązanych w strukturze cash pooling i wykonywania przypisanych im w Umowie zadań znajdują zastosowanie przepisy art. 11 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (dalej: „ustawa o CIT”), oraz czy w związku z tym Spółka zobowiązana jest do sporządzania dokumentacji podatkowej, o której mowa w art. 9a ustawy o CIT... (pytanie oznaczone we wniosku nr 4)

Zdaniem Wnioskodawcy, do uczestnictwa podmiotów powiązanych w strukturze cash pooling i wykonywania przypisanych im w Umowie zadań nie znajdują zastosowanie przepisy art. 11 ustawy o CIT, a Spółka nie jest zobowiązana do sporządzania dokumentacji podatkowej, o której mowa w art. 9a ustawy o CIT.

Zgodnie z art. 9a ustawy o CIT podatnicy dokonujący transakcji z podmiotami powiązanyymi z tymi podatnikami - w rozumieniu art. 11 ust. 1 i 4 ustawy CIT są obowiązani do sporządzenia dokumentacji podatkowej obejmującej wskazane w przepisie elementy. Ww. regulacje nie definiują wykorzystywanego w nich terminu transakcji, ani nie zawierają odesłania do terminów prawa cywilnego z zakresu normatywnego czynności cywilnoprawnych, wobec czego należy przypisywać mu znaczenie nadane mu w języku potocznym obejmujące „zawarcie umowy, zwłaszcza handlowej, dotyczącej kupna lub sprzedaży; układ, porozumienie jako wynik rokowań” (por. Paweł Małecki, Komentarz Lex do art. 9a ustawy CIT., część IV teza 2).

Zdaniem Wnioskodawcy, w przypadku struktury cash pooling o występowaniu „transakcji” w ww. znaczeniu można mówić jedynie w relacji podmioty uczestniczące-Bank. Struktura ta stanowi bowiem usługę świadczoną przez Bank na warunkach określonych w Umowie Uczestnikom. Bank prowadzi na rzecz każdego z Uczestników rachunki bankowe oraz dokonuje rozliczeń, niezbędnych z punktu widzenia funkcjonowania usługi zarządzania płynnością finansową grupy, w tym obliczeń i wypłaty odsetek odpowiednio z poszczególnych rachunków Uczestników i Lidera. Usługa ta świadczona jest w taki sposób, że wszystkie operacje związane z funkcjonowaniem struktury cash pooling są zautomatyzowane i nie wymagają zaangażowania w te operacje Uczestników. W zamian za powyższe świadczenia, Uczestnicy zobowiązani są do zapłaty na rzecz Banku określonego w Umowie wynagrodzenia. Działania podejmowane przez podmioty uczestniczące w strukturze (zarówno wyłącznie w roli Uczestnika, jak i Lidera) stanowią jedynie konsekwencję usługi świadczoną przez

Bank, mają wyłącznie pomocniczy charakter i stanowią nie samodzielne transakcje, ale niezbędny element funkcjonowania całej struktury cash pooling, konieczny do efektywnego wykonywania usługi przez Bank. Biorąc pod uwagę, że Spółka stanowi więc w ramach struktury cash pooling wyłącznie odbiorcę usługi świadczonej przez Bank, nie będący podmiotem powiązany z nią w rozumieniu przepisów ustawy o CIT, nie dochodzi do wykonywania transakcji pomiędzy podmiotami powiązanymi w rozumieniu art. 9a w związku z art. 11 ustawy o CIT.

Warto też zauważyć, że w orzecznictwie sądów administracyjnych podkreślane jest również to, że przewidziany w ww. regulacjach sposób dokumentowania jest formą przeciwdziałania ustaleniom przez podmioty powiązane, warunków różniących się od tych, które ustaliłyby podmioty ze sobą niepowiązane i doprowadzenia w ten sposób do niewykazywania dochodów bądź też wykazywania dochodów niższych od tych, jakich należałoby oczekiwać, gdyby nie istniały powiązania pomiędzy tymi podmiotami. Umowa cash pooling jest formą zarządzania finansami stosowaną wprawdzie przez podmioty należące do jednej grupy kapitałowej lub podmioty powiązane ekonomicznie, której istota sprowadza się do zapewnienia płynności finansowej grupy, przy prawnie dopuszczalnym koncentrowaniu środków pieniężnych z jednostkowych rachunków poszczególnych podmiotów na wspólnym rachunku grupy (...) i zarządzaniu zgromadzoną w ten sposób kwotą z wykorzystaniem korzyści skali. Umowa cash pooling nie ma więc na celu fałszowania dochodu, przez ustalenie pomiędzy powiązanymi podmiotami warunków odbiegających od zwykle określanych, lecz jest prawnie dopuszczalnym zarządzaniem środkami pieniężnymi - bilansowaniu sald - uczestników, celem uzyskania niższego oprocentowania zadłużenia względem banku i korzystniejszego lokowania nadwyżek finansowych, na warunkach umówionych z bankiem (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z 5 maja 2015 r., sygn. akt I SA/Gd 186/15).

W konsekwencji, zdaniem Wnioskodawcy, do uczestnictwa podmiotów powiązanych w strukturze cash pooling i wykonywania przypisanych im w Umowie zadań nie znajdują zastosowanie przepisy art. 11 ustawy o CIT, a Spółka nie jest zobowiązana do sporządzania dokumentacji podatkowej, o której mowa w art. 9a ustawy o CIT. Analogiczne stanowisko wyrażane jest powszechnie przez sądy administracyjne, np. w wyrokach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z 5 maja 2015 r., sygn. akt I SA/Gd 186/15, Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 12 maja 2015 r., sygn. akt III SA/Wa 2072/14, czy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z 19 sierpnia 2015 r., sygn. akt I SA/Łd 391/15.

Na tle przedstawionego stanu faktycznego, stwierdzam co następuje:

Zgodnie z art. 9a ust. 1 ustawy z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (t.j. Dz.U. z 2014 r., poz. 851 ze zm., dalej: „ustawa o CIT”), podatnicy dokonujący transakcji, w tym zawierający umowy spółki niebędącej osobą prawną, umowy wspólnego przedsięwzięcia lub umowy o podobnym charakterze, z podmiotami powiązanymi z tymi podatnikami - w rozumieniu art. 11 ust. 1 i 4 - lub transakcji, w związku z którymi zapłata należności wynikających z takich transakcji dokonywana jest bezpośrednio lub pośrednio na rzecz podmiotu mającego miejsce zamieszkania, siedzibę lub zarząd na terytorium lub w kraju stosującym szkodliwą konkurencję podatkową, w tym zawierający umowy spółki niebędącej osobą prawną, umowy wspólnego przedsięwzięcia lub umowy o podobnym charakterze, jeżeli jedną ze stron takiej umowy jest podmiot mający miejsce zamieszkania, siedzibę lub zarząd na terytorium lub w kraju stosującym szkodliwą konkurencję podatkową, są obowiązani do

sporządzenia dokumentacji podatkowej takiej (takich) transakcji z uwzględnieniem wymogów wymienionych w punktach 1-6 tego artykułu.

Powyższy obowiązek – na podstawie art. 9a ust. 2 ustawy o CIT – obejmuje transakcję lub transakcje między podmiotami powiązаныmi, w których łączna kwota (lub jej równowartość) wynikająca z umowy lub rzeczywiście zapłacona w roku podatkowym łączna kwota wymagalnych w roku podatkowym świadczeń przekracza równowartość:

1. 100 000 euro - jeżeli wartość transakcji nie przekracza 20% kapitału zakładowego, określonego zgodnie z art. 16 ust. 7, albo
2. 30 000 euro - w przypadku świadczenia usług, sprzedaży lub udostępnienia wartości niematerialnych i prawnych, albo
3. 50 000 euro - w pozostałych przypadkach.

Z uwagi na powyższe, konieczność sporządzenia dokumentacji transakcji zachodzi w przypadku, gdy spełnione są kumulatywnie następujące warunki:

1. dochodzi do transakcji,
2. transakcja jest realizowana pomiędzy podmiotami powiązаныmi oraz
3. łączna kwota transakcji przekracza kwoty wskazane w art. 9a ust. 2 ustawy o CIT.

Definicja podmiotów powiązanych została umieszczona w art. 11 ust. 1 i 4 ustawy o CIT. I tak, jeżeli:

1. osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, mająca miejsce zamieszkania, siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zwana dalej „podmiotem krajowym”, bierze udział bezpośrednio lub pośrednio w zarządzaniu przedsiębiorstwem położonym poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w jego kontroli albo posiada udział w kapitale tego przedsiębiorstwa, albo
2. osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, mająca miejsce zamieszkania, siedzibę lub zarząd poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zwana dalej „podmiotem zagranicznym”, bierze udział bezpośrednio lub pośrednio w zarządzaniu podmiotem krajowym lub w jego kontroli albo posiada udział w kapitale tego podmiotu krajowego, albo
3. ta sama osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej równocześnie bezpośrednio lub pośrednio bierze udział w zarządzaniu podmiotem krajowym i podmiotem zagranicznym lub w ich kontroli albo posiada udział w kapitale tych podmiotów;

-i jeżeli w wyniku takich powiązań zostaną ustalone lub narzucone warunki różniące się od warunków, które ustaliłyby między sobą niezależne podmioty, i w wyniku tego podatnik nie wykazuje dochodów albo wykazuje dochody niższe od tych, jakich należałoby oczekiwać, gdyby wymienione powiązania nie istniały – dochody danego podatnika oraz należny podatek określa się bez uwzględnienia warunków wynikających z tych powiązań (art. 11 ust. 1 ustawy o CIT).

Natomiast stosownie do art. 11 ust. 4 ustawy o CIT, przepisy ust. 1-3a stosuje się odpowiednio, gdy:

1. podmiot krajowy bierze udział bezpośrednio lub pośrednio w zarządzaniu innym podmiotem krajowym lub w jego kontroli albo posiada udział w kapitale innego podmiotu krajowego, albo
2. ta sama osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej równocześnie bezpośrednio lub pośrednio bierze udział w zarządzaniu podmiotami krajowymi lub w ich kontroli albo posiada udział w kapitale tych podmiotów.

Przepisy ust. 4 stosuje się również do powiązań o charakterze rodzinnym lub wynikających ze stosunku pracy albo majątkowych pomiędzy podmiotami krajowymi lub osobami pełniącymi w tych podmiotach funkcje zarządzające lub kontrolne albo nadzorcze oraz jeżeli którakolwiek osoba łączy funkcje zarządzające lub kontrolne albo nadzorcze w tych podmiotach (art. 11 ust. 5 ustawy o CIT).

Posiadanie udziału w kapitale innego podmiotu, o którym mowa w ust. 1 i 4, oznacza sytuację, w której dany podmiot bezpośrednio lub pośrednio posiada w kapitale innego podmiotu udział nie mniejszy niż 5% (art. 11 ust. 5a ustawy o CIT).

Pojęcie transakcji w rozumieniu art. 9a ustawy o CIT należy rozpatrywać w kontekście celu tego przepisu. Dokumentacja podatkowa dokonywanych przez podmioty powiązane transakcji przedstawiać ma warunki dokonywanych transakcji w celu ich porównania z warunkami stosowanymi przez podmioty niezależne w porównywalnych okolicznościach. Stosownie do art. 11 ustawy o CIT organy podatkowe lub organy kontroli skarbowej badają zgodność ustalonych lub narzuconych przez podmioty powiązane warunków z warunkami jakie ustaliłyby między sobą niezależne podmioty, w tym w szczególności zasadność dokonania danej transakcji przez podmioty powiązane (w porównaniu z zachowaniem podmiotów niezależnych). Przepis art. 9a ustawy o CIT obejmuje więc także nietypowe z punktu widzenia obrotu gospodarczego sytuacje lub zachowania podmiotów powiązanych, w celu ich skonfrontowania z sytuacjami lub zachowaniami podmiotów niezależnych. Postępowanie to wynika z zasady ceny rynkowej (arms length principle), zgodnie z którą podmioty powiązane powinny, we wzajemnych relacjach, ustalać warunki, które ustaliłyby między sobą podmioty niepowiązane.

Umowa cash pooling jest formą efektywnego zarządzania środkami finansowymi, stosowaną przez podmioty należące do jednej grupy kapitałowej lub podmioty powiązane ekonomicznie w jakikolwiek inny sposób. Sprowadza się ona do koncentrowania środków pieniężnych z jednostkowych rachunków poszczególnych podmiotów grupy i zarządzaniu zgromadzoną w ten sposób kwotą, przy wykorzystaniu korzyści skali. Pozwala to na kompensowanie przejściowych nadwyżek, wykazywanych przez jedne z podmiotów z przejściowymi niedoborami zaistniałymi u innych podmiotów. Dzięki temu, dochodzi do minimalizowania kosztów kredytowania działalności podmiotów z grupy poprzez kredytowanie się przy wykorzystaniu środków własnych grupy. W ramach porozumienia cash pooling uczestnicy wskazują podmiot organizujący cash pooling, którym może być wyspecjalizowany bank, jak również jednostka z grupy.

Umowa cash pooling nie została uregulowana w polskim systemie prawnym, jest zatem tzw. umową nienazwaną w rozumieniu prawa cywilnego. Faktycznym celem tej umowy jest udostępnianie środków pieniężnych (w formie transferów rzeczywistych, jak również tzw. wirtualnych) pomiędzy podmiotami z grupy oraz osiąganie przez te podmioty korzyści w postaci odsetek. Biorąc pod uwagę charakter tej umowy i jej cele – należy stwierdzić, że ma ona cechy zbliżone do umowy pożyczki (udostępnienie określonej kwoty pieniędzy w zamian za odpowiednie wynagrodzenie – odsetki). Zatem faktycznym jej celem jest udostępnianie środków pieniężnych (w formie transferów rzeczywistych) między podmiotami z grupy oraz osiąganie przez te podmioty korzyści w postaci odsetek. Jest to zatem rodzaj pożyczek udzielanych między podmiotami uczestniczącymi w tym systemie. Jednocześnie, jak wynika z art. 16

ust. 7b ustawy o CIT, przez pożyczkę (zdefiniowaną na potrzeby art. 16 ust. 1 pkt 60 i 61 ustawy o CIT) rozumie się każdą umowę, w której dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy. Zatem w ocenie tut. Organu, przepływy środków finansowych dokonywane w ramach umowy cash pooling'u wypełniają przesłanki umowy pożyczki w rozumieniu art. 16 ust. 7b ustawy o CIT, a zatem stanowią transakcje w rozumieniu art. 9a tej ustawy. Pogląd taki prezentuje również Naczelny Sąd Administracyjny w najnowszym orzecznictwie (np. w wyrokach z 30 września 2015 r. sygn. akt II FSK 2033/14 oraz II FSK 3137/14).

Biorąc pod uwagę, że transfery środków dokonywane są między uczestnikami systemu, są oni ich odbiorcami oraz odbiorcami należnych odsetek. Nawet zatem w sytuacji, gdy warunki umowy, np. wysokość oprocentowania odsetek ustala niepowiązany z uczestnikami systemu bank, transfery środków pomiędzy uczestnikami systemu mogą nie odzwierciedlać warunków rynkowych. Przez warunki podlegające badaniu należy rozumieć zarówno wysokość odsetek, jak i poziom zadłużenia.

Jak wskazano w opisie stanu faktycznego Spółka uczestniczy w strukturze zarządzania płynnością finansową tj. cash pooling'u rzeczywistego. Umowa jest zawarta między Bankiem a Spółką i innymi podmiotami należącymi do grupy kapitałowej Spółki (Uczestnicy). Usługa cash pooling'u świadczona jest przez Bank na rzecz Uczestników. Bank prowadzi dla poszczególnych Uczestników indywidualne rachunki transakcyjne, które są wykorzystywane przez ich posiadaczy jako rachunki służące do przeprowadzania rozliczeń i bieżących operacji związanych z prowadzoną przez nich działalnością gospodarczą. Ponadto Bank prowadzi dla jednego z Uczestników, który pełni w strukturze funkcję Lidera, dodatkowe rachunki, tj. rachunek główny oraz rachunek rozliczeniowy. Struktura cash pooling'u polega na bilansowaniu sald na prowadzonych przez Bank rachunkach transakcyjnych Uczestników z wykorzystaniem rachunku rozliczeniowego Lidera. Wraz z wstąpieniem w prawa Banku, poszczególni Uczestnicy nabywają również prawo do odsetek naliczanych od wartości nominalnej nabytych wierzytelności. Odsetki są ustalone na poziomie rynkowym, korzystniejszym jednak niż poziom odsetek, jaki dany uczestnik uzyskałby na podstawie samodzielnie zawartej dwustronnej umowy z Bankiem, co wynika z istoty cash pooling'u. Odsetki są naliczane na bazie dziennej, natomiast ich rozliczenie pomiędzy poszczególnymi Uczestnikami jest dokonywane jednorazowo w okresie rozliczeniowym (np. miesięcznym).

Odnosząc się wprost do kwestii zastosowania przepisu art. 9a ustawy o CIT do opisanego przez Spółkę stanu faktycznego należy zauważyć, że przepis ten nie wyłącza obowiązku dokumentowania transakcji między podmiotami powiązanych dokonywanych w ramach umów opartych o system zarządzania płynnością finansową. Dokumentacja taka powinna zawierać te informacje, które są niezbędne do oceny, czy podatnik uczestniczący w takiej umowie (Spółka) osiąga wyższe korzyści (np. w postaci niższych kosztów), niż gdyby lokował pożyczkał środki finansowe od podmiotów z nim niepowiązanych. Zarazem z dokumentacji tej wynikać powinien ekwiwalentny charakter takiej umowy.

W konsekwencji należy stwierdzić, że w przedstawionej we wniosku sytuacji zostały spełnione przesłanki wynikające z art. 9a ustawy o CIT, w związku z czym Spółka jest zobowiązana do sporządzania dokumentacji podatkowej, o ile nastąpi wypełnienie przesłanki dotyczącej przekroczenia rocznej wartości zawieranych transakcji, o której mowa w art. 9a ust. 2 ustawy o CIT.

Reasumując, w związku z uczestnictwem Wnioskodawcy w przedstawionym w opisie stanu faktycznego systemie cash pooling na Spółce spoczywa obowiązek dokumentacyjny wynikający z art. 9a ustawy o CIT, jeżeli transakcje między uczestnikami systemu przekroczą w danym roku podatkowym wartości określone w art. 9a ust. 2 ustawy o CIT.

W związku z powyższym stanowisko Wnioskodawcy, należy uznać za nieprawidłowe.

Interpretacja dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dacie zaistnienia zdarzenia w przedstawionym stanie faktycznym.

Odnosząc się do powołanych we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej wyroków – wspierających argumentację Wnioskodawcy – Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach, działający w imieniu Ministra Finansów, ze względów wskazanych w powyższym uzasadnieniu, nie podziela prezentowanego w nich stanowiska. Zauważyć również należy, że postępowanie w sprawie dot. wydania interpretacji indywidualnej jest postępowaniem szczególnym, mającym charakter uproszczony, odrębny od postępowania podatkowego, uregulowanego w dziale IV Ordynacji podatkowej. W jego wyniku, organ udzielając interpretacji, przedstawia swój pogląd dotyczący rozumienia treści przepisów prawa podatkowego i sposobu ich zastosowania w odniesieniu do sytuacji indywidualnej wskazanej przez Wnioskodawcę. Nie można zatem utożsamiać „trybu interpretacji” z postępowaniem podatkowym, a w konsekwencji żądać, aby wydając interpretacje organ, odnosił się osobno do każdego powołanego we wniosku wyroku sądowego, czy też prowadził szeroko rozumianą polemikę z każdym poglądem Wnioskodawcy. Powołane przez Wnioskodawcę wyroki zostały potraktowane jako element stanowiska w sprawie, którego ze względów wskazanych w niniejszej interpretacji tutaj. Organ nie podziela.

Nadmienić należy, że w pozostałym zakresie objętym wnioskiem zostaną wydane odrębne rozstrzygnięcia.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, ul. Św. Mikołaja 78/79, 50-126 Wrocław, po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu – do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.). Skargę do WSA wnosi się (w dwóch egzemplarzach – art. 47 ww. ustawy) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy). Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy) na adres: Izba Skarbowa w Katowicach Biuro Krajowej Informacji Podatkowej w Bielsku-Białej, ul. Traugutta 2a, 43-300 Bielsko-Biała.